

ILLYÉS GYULA

Sírbontás

*Rugdálja már a rigó az avart.
Eltűnt a hó.
Kaparja ki a madár a tavaszt
a föld alól.*

*Vájjá már varjú, veréb és rigó,
ami még jó falat.
Rúgja arréb, mi nem nyelni való:
szakértőn válogat.*

*Biz: exhumálás! Hogy meg mit hagyott
a tél: mi van
még étel-élet rovarok, magok
kriptáiban.*

*Fal életet versenyt, — mind így sűrög,
aki élni akar.
Villáz a vig sereg.*

Villogva száll a szélbe szórt avar.

Catch as catch can

*„Dühöngsz? — Dühöngj!” — nevettem, miközben a vitorla-
kötélen s kormányrúdon át
fékezni kezdtem, fogva két marokra
a szél növvő akaratát.*

Atjött karizmomba az esti orkán
ereje azon vad-elevenen.
Gyötört, de rangot is adott: lám,
megküzd velem.

Végtagom lett; velem egy testi rész lett
vitorla és kormánylapát.
Harc folyt, úgy benső, mint ha összevész egy
rég „jobb” család.

Testemben — izmaimban — tudtam, m é r t folyt az angyal
s Jákob közt — K i é r t ? ! — küzdelem.
Az ő s rejtezkedő volt, a neve-sincs, vak haraggal
irigy ellenfelem.

Ízleltem (visszaérzón a múltba) mind az antik
gáncsokat, — a sziszifuszt!
és ízleltem (előre) még többször: lezuhan, ki
megalkuszik.

Játékharc volt? De vallott mégis valódi könnyet
s fintort szem és száj válaszul.
Ma sem tudom, hogy melyikünk lett,
vagy lesz az ú r; az Ú r.

Zsilinszky emléke

Pullover, kucsmát, hócipőt
széttéstált rabtársai közt.

Ment — arc-színe bár a falé —
hólepte bitófa felé.

Szíve dacában, mint a láng
egy nép dühe. Azt hagyta ránk.